

GUNNAR HOYDAL

CG

ANNIKA HOYDAL

MIT EGET LAND

Forfatter: Gunnar Hoydal
Musik: Annika Hoydal

Den mindste klump, mit lille våde land,
du lille ingenting på klodens mave
en klippekold i verdensrum af vand,
et ensomt mærke i de store have.

Jeg ser dig atter stige op,
jeg ser dit fjerne lys i byens gader,
og jeg ser vandet drive fra din krop
på bunden af de blinkende facader.

Jeg hører ulden gro på brede får,
og ser de stejle fugleskrig mod solen,
det grønne græs og bølgerne som står
og samler resterne af lys ved molen.

Jeg ser dig atter stige op,
jeg ser dit store lys i byens gader,
og jeg ser vandet drive fra din krop
på bunden af de lysende facader.

Fra havet kommer tågen tung og våd,
nu driver regnen over sorte strande,
hen over store dyb den lille båd,
som trækker blanke fisk af mørke vande.

Jeg ser dig atter stige op,
jeg ser dit store lys i disse gader,
og jeg ser vandet drive fra din krop
i spejlene af fremmede facader.

Den lille klump, min store blanke fangst,
nu vil jeg glemme, hvad jeg engang lærte,
at havet lyser også med min angst
for druknedøden i dit våde hjerte.

Jeg ser dig atter stige op
fra bunden af de fremmede facader,
og jeg ser vandet drive fra din krop
og løbe lysende i byens gader.

ALDAN (BØLGEN)

Forfatter: Gunnar Hoydal
Musik: Annika Hoydal

Altid ræddist eg taran i sjónum,
rekandi vøkstur um klettur og brot,
síðani, saman við ótta og vónum,
hevur tú ríkið mitt hjarta á flot.

Tak í meg, tak um min iva,
nem við meg, nert ikki við,
sissa meg, tá eg vil liva,
øs meg, tá eg bíði um frið.

Nú ert tú aldan, og eg eri tarin,
dregur meg at tær og rekur meg frá,
eigi teg, eigi teg, tá tú ert farin,
veit at eg missi teg, tá tú ert hjá.

Omkvæde:

Alt tað som lokkar, og alt sum vil styggja,
fløðandi, fjarandi ert tú í mær,
lyftir meg upp nú og letur meg liggja,
myrkrið sum bjargar, og ljósið sum slær.

Omkvæde:

Ræddist eg sjógvín við myrkri og megi,
visti meg stíga á ótryggan veg,
líkandi leið, men við rekandi gleði,
gangi eg nú: Nú ræðist eg teg.

Omkvæde:

BØLGEN
(Dansk oversættelse)
(Aldan)

Jeg var altid bange ved stranden
-drivtangen løftet og sænket på skift-
angsten består, selv om jeg er en anden,
siden du satte mit hjerte i drift.

Kom til mig og lad mig blive,
gå fra mig, følg ikke med,
slip mig, når jeg vågner til live,
væk mig, når jeg ber dig om fred.

Nu er du bølgens, og jeg er som tangen,
du drager mig mod dig og driver mig bort,
mister dig altid for meget ad gangen,
ejer dig, ejer dig altid for kort.

Kom med mig, og lad mig blive,
bliv fra mig, følg ikke med,
slip mig, når jeg vågner til live,
væk mig, når jeg ber dig om fred.

Alt det som skræmmer og alt, som kan drage,
lever nu i mig som ebbe og flod,
holder mig oppe og slår mig tilbage,
lys går med mørke igennem mit blod.

Vær hos mig, og lad mig blive,
gå fra mig, følg ikke med,
slip mig, når jeg vågner til live,
væk mig, når jeg ber dig om fred.

Bange for stranden, for mørke og væde,
føler, jeg færdes på usikker vej,
vejen, hvor angst går på skift med min glæde,
vandrer jeg: Nu er jeg bange for dig.

Kom til mig, og lad mig blive,
gå fra mig, følg ikke med,
slip mig, når jeg vågner til live,
løft mig op, når jeg ber dig om fred.

123

